

РЕШЕНИЕ

№ 4369

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 11.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7289** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129, ал. 5 от Закона за управление на отпадъците /ЗУО/ във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Й. Д. Г. срещу Заповед № РД-09-72/24.06.2020г. на директора на Регионална инспекция по околната среда и водите – П..

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна, поради постановяването ѝ при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Изложената фактическа обстановка не отговаряла на действително осъществилата се, тъй като неправилно било посочено, че товарът – отпадъци от смесен тип /отпадъци от пластмасови опаковки, представляващи пълнители за тонер касети и отпадъци от тонер касети, съхранени във вида, в който са получени – в биг-бегове/, не бил наличен на площадката на дружеството в [населено място] на 16.03.2020 г., а е пристигнал едва на 07.04.2020г. /международна товарителница и анекс/. Дружеството жалбоподател не е извършило превоза на двата вида отпадъци, а такъв се осъществявал от [фирма], поради което и не е налице нарушение на Регламент 1013/2006г. Заповедта била и немотивирана, поради което моли същата да бъде отменена. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – директорът на Регионална инспекция по околната среда и водите /РИОСВ/ – П., редовно призован, не изпраща представител и не депозира становище

по спора.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не дава заключение по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните от страните доводи и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 16.03.2020г. от служители на РИОСВ – П., е извършена извънредна проверка на площадка за третиране на отпадъци, находяща се в [населено място], УПИ Х.-4, стопанисвана от [фирма]. Видно от констативния протокол, приложен по делото на л. 27-28, е установено наличие на отпадъци от тонер касети, описани в протоколи от 14.01.2020г. и 10.03.2020г., както и нови отпадъци в биг-бегове /преобладаваща част от бутилки/пълнители за тонер касети /замърсени опаковки/ смесени с тонер касети. По време на проверката не е присъствал представител на дружеството. Лице, което управлявало мотокар, е посочило, че новите биг-бегове с отпадъци са пристигнали в края на миналата седмица /четвъртък или петък/. Част от последните били смесени отпадъци – тонер касети и опаковки за тонер, като са сортирани, първите остават на площадката, а вторите – извозени на друго място. На площадката се намирал работник, който ръчно разглобявал тонер касети. Посочени са размерите на площадката, навеса, на мястото, на което се извършва ръчно разглобяване на тонер касети. Посочено е, че са изпратени документи – ЧМР от 10.03.2020г. за отпадъци с кодове 08 03 18 и 19 12 04 и анекс 7 от 11.03.2020г. за отпадъци с код 19 12 04.

В оспорената Заповед № РД-09-72/24.06.2020 г. на директора на РИОСВ – П., е посочено следното: на 16.03.2020г. при извършена проверка на [фирма], на площадка в [населено място], УПИ Х.-4, включена в решение № 07-РД-382-01/15.11.2019г., издадено от директора на РИОСВ – П., е констатирано, че има наличие на отпадъци от смесен вид – отпадъци от пластмасови опаковки, представляващи пълнители за тонер касети /с остатъци от цветен тонер на прах/ и отпадъци от тонер касети, съхранявани във вида, в който са получени – в биг-бегове. Установено било, че видът /кодът и наименованието/ на отпадъците, съхранявани на площадката в смесен тип /пластмасови опаковки - пълнители за тонер касети и тонер касети/ в биг-бегове, не отговарят на посочените в документите по Регламент № 1013/2006г., изпратени на 16.03.2020г. от Националния координационен център – ЧМР и Анекс 7. Представеният Анекс 7 бил само за отпадък с код 19 12 04 – пластмаса и каучук, а в транспортния документ ЧМР са цитирани два вида отпадъци – отпадъчен тонер с код 08 03 18 /3.030 т./, и пластмаса и каучук с код 19 12 04 /7.752 т./, общо количество – 10.782 т. Описаните отпадъци представлявали смес от два различни вида отпадъци с код 08 03 18 и с код 19 12 04, които не са отделени един от друг, а са в общи биг-бегове и са превозени с един и същи превоз. Формиран е извод, че дружеството [фирма] е извършило незаконен превоз на два вида отпадъци, които не са отделени един от друг, а са в смесен вид по време на превоза, с което бил нарушен чл. 19 във връзка с чл. 2, т. 35, б. „ж“, подб. „iii“ от Регламент № 1013/2006 г. на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2006 година относно превози на отпадъци. Формиран е и извод, че [фирма] е извършило незаконен превоз на общо 10.782 тона отпадъци - отпадъчен тонер с код 08 03 18, за който няма представен Анекс 7, и пластмаса и каучук с код 19 12 04, в нарушение на установения ред, съгласно

Регламента и ЗУО.

Въз основа на горното, с цел преустановяване на нарушението на регламента и преодоляване на вредните последици от нарушението, на основание чл. 127, т. 2, б. „а“ ЗУО във връзка с чл. 2, т. 35, б. „ж“, подб. „iii“ от Регламента със Заповед № РД-09-72/24.06.2020г. директорът на РИОСВ – П., е наредил [фирма] да извърши екологосъобразно третиране – оползотворяване на общо количество 10.782 тона отпадъци – смес от два различни вида отпадъци с код 08 03 18 и с код 19 12 04, които не са отделени един от друг, като същите се транспортират и предадат за последващо третиране на площадка, за която има разрешена дейност с код R₃ – рециклиране /възстановяване на органични вещества, които не са използвани като разтворители, включително чрез компостиране и други процеси на биологична трансформация. Посочено е: заповедта да придружава превоза на отпадъците до крайното им местоназначение. Уточнено е, че на основание чл. 129, ал. 6 ЗУО в 7-дневен срок от получаването ѝ дружеството следва да представи в РИОСВ – П., удостоверение, че отпадъкът е приет за екологосъобразно третиране. Конкретизирано е, че оползотворяването трябва да бъде извършено в срок от 30 дни от получаване на отпадъците на основание чл. 24, § 3, б. „а“ от Регламент № 1013/2006 г., като в РИОСВ – П., се представят съответните удостоверяващи този факт документи. Заповедта е връчена на 25.06.2020г., видно от приложения по делото предавателно-приемателен протокол.

Представени са по делото – в превод на български език приложение VII - информация, придружаваща превозите за отпадъци – пластмаса и каучук R13 и отпадъчен тонер за печатане R12 /л. 19-20; 22-23/; решение № 07-РД-382-01/15.11.2019г. на директора на РИОСВ – П. /л. 30-37/; в превод на български език анекс VII - информация, придружаваща превозите за отпадъци – пластмаса и каучук R13 /л. 38-39/; констативен протокол № 16-04/14.01.2020 г. /л. 46/; констативен протокол № 10-18/10.03.2020г. /л. 47-48/; писмо от Националния координационен център с изпратени ЧМР и анекс VII /л. 49/; писмо-отговор до Националния координационен център /л. 50/; писмо с обобщена информация до Министерството на околната среда и водите /л. 51/; констативен протокол от 11.06.2020г. /л. 52-53/; превод на български език на ЧМР от 11.03.2020 г. за отпадъци с кодове 08 03 18 /отпадъчен тонер/ и 19 12 04 /пластмаси и каучук/ - общо 10.782 тона /л. 76-77/; предизвестие от 17.12.2019 г., л. 25 от дело № 789/2020 г. на Административен съд – Пазарджик.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл. 129, ал. 5 ЗУО във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК и от активно легитимирано лице - адресат на акта. По съществуто си Заповед № РД-09-72/24.06.2020г. на директора на РИОСВ – П., представлява принудителна административна мярка /ПАМ/, която има правнообвързващ ефект и изпълнението ѝ е скрепено с държавна принуда. Това предписание може да се отъждестви със санкция /неблагоприятно въздействие в правната сфера на санкционирания, свързано с едностранно принудително ограничаване на негови субективни права/. Даденото предписание е проява на субординация, на отношения на власт и подчинение, характеризиращи

административните правоотношения, поради което обвързва [фирма] с дължимостта на конкретно, възприето от РИОСВ – П., за правомерно, поведение. В този смисъл е налице обективен белег от понятието за административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК - той да поражда задължения, респ. да засяга правомощията на оспорващия.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

При проверката за законосъобразност на оспорения административен акт съдът съобразява основанията, сочени от оспорващия, и служебно разписаните в чл. 146 АПК.

„При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това“ /ТР № 3/16.04.2013г. по т. д. № 1/2012г. на ВАС на РБ/.

Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК/ се обуславят следните изводи: 1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 3. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 4. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; пълна липса на предпоставките, визириани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган; 5. при превратно упражняване на власт. На последно място е изискването за съответствие с целта на закона, което е такова по чл. 146, т. 5 от АПК, като несъответствието на административния акт с целта на закона обуславя нищожност само тогава, когато преследваната с него цел е различна от законоустановената и не би могла да се постигне с никакъв акт.

Константна е съдебната практика, че издаването на индивидуален административен акт от некомпетентен административен орган обуславя неговата незаконосъобразност. В конкретния случай съдът констатира, че оспорената заповед, с която се налага и

процесната принудителна мярка, страда именно от този порок и поради това не поражда и никога не може да породи правните последици, към които е била насочена /Тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013 г. по т. д. № 1/2012 г., ОСК на ВАС/. Този акт не може да бъде саниран, като при установяването на порока некомпетентност съдът е длъжен да прогласи неговата нищожност, дори и при липсата на изрично искане за това.

Съгласно чл. 126 ЗУО „за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения по този закон и Регламент (ЕО) № 1013/2006, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях компетентният орган или оправомощени от него длъжностни лица прилага принудителни административни мерки“.

В заповедта е цитирана разпоредбата на чл. 127, т. 2, б. „а“ от ЗУО, съгласно която министърът на околната среда и водите или оправомощени от него длъжностни лица: разпореждат извършването на: а) екологосъобразно третиране на отпадъците в случаите по чл. 24, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1013/2006 при внос или превоз към Република България. По делото липсва доказателства, че министърът на околната среда и водите е делегирал това свое правомощие на директора на РИОСВ – П., който е и издател на оспорения индивидуален административен акт /Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по адм. дело № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС/.

В разпоредбата на чл. 128 ЗУО са посочени правомощията на директора на съответната териториална РИОСВ или оправомощено от него длъжностно лице: 1. да издава предписания за отстраняване на отпадъците за сметка на нарушителя и за възстановяване качествата на околната среда; 2. да спира дейностите по събиране, съхраняване, транспортиране, оползотворяване или обезвреждане на отпадъците; 3. да спира експлоатацията на инсталации за третиране на отпадъци. В нито една от посочените хипотези не се съдържа издаването на заповеди за налагане на принудителни административни мерки, свързани с екологосъобразното третиране на отпадъци.

Въпреки това, следва да се посочи, че от заповедта не е ясно за чия сметка ще бъдат оползотворени отпадъците, които подлежат на транспортиране и предаване за последващо третиране на площадка, за която има разрешена дейност с код R₃ – рециклиране. Съгласно разпоредбата на чл. 24, § 3, б. „а“ от Регламент № 1013/2006 г. „ако незаконният превоз е отговорност на получателя, компетентният орган по местоназначение гарантира въпросните отпадъци да бъдат оползотворени или обезвредени по екологосъобразен начин: от получателя“, а съгласно б. „б“ на същата разпоредба - и на други лица, ако не е изпълнимо посоченото в б. „а“. Дефиницията на незаконен превоз е дадена в чл. 2, т. 35 от Регламент № 1013/2006г. При констатирането на такъв незаконен превоз органите по чл. 130 ЗУО писмено уведомяват директора на РИОСВ по местонахождението, на която е установено нарушението и/или незаконният превоз, а същият писмено информира министъра на околната среда и водите за установените нарушения на Регламент (ЕО) № 1013/2006 и за предприетите мерки. Кой са тези мерки не е конкретизирано от законодателя. При тълкуването на цитираните разпоредби се обуславя извод, че мерките, които следва да бъдат предприети от директора на РИОСВ, са разписаните по чл. 128 ЗУО или в случаите на делегация по чл. 127 ЗУО, както и осъществяването на контролни функции по управление на отпадъците съгласно раздел V, глава Пета от ЗУО.

В конкретния случай се установява единствено извършването на проверки на място и по документи от длъжностни лица на РИОСВ – П., за чиято компетентност също

липсват доказателства. Независимо от последното, се констатира, че директорът на РИОСВ – П., не е бил оправомощен от министъра на околната среда и водите да наложи съответната принудителна мярка по чл. 127, т. 2, б. „а“ от ЗУО във връзка с чл. 24, § 3, б. „а“ и чл. 2, т. 35, б. „ж“, подб. „iii“ от Регламент № 1013/2006г. Директорът на РИОСВ – П., разполага единствено с правомощието по чл. 128, т. 1 ЗУО, а именно - да издаде предписание за отстраняване на отпадъците за сметка на нарушителя, което не кореспондира с оползотворяването им, като вид екологосъобразно третиране съгласно въведеното от законодателя /вж. § 1, т. 13, т. 37 и т. 44 ДР ЗУО/.

Въз основа на горното, се формира извод, че Заповед № РД-09-72/24.06.2020г. на директора на РИОСВ – П., е издадена от некомпетентен орган, предпоставка за прогласяване на нейната нищожност на основание чл. 146, т. 1 АПК.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноси в размер на 1 050.00 /хиляда и петдесет/ лева, представляващи платената държавна такса /50.00 лева/ и уговорено и заплатено в брой адвокатско възнаграждение /1 000.00 лева, съгласно приложения договор от 06.07.2020г./.. В действителност по делото не е представен от жалбоподателя списък за разноси по чл. 80 ГПК, но такива са поискани в жалбата, поради което и съобразно Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС, му се дължат. Късното представяне на списъка по чл. 80 ГПК влече след себе си единствено невъзможността да се иска изменение на постановения съдебен акт в частта с разноските /чл. 248, ал. 1 ГПК/. На основание чл. 144 АПК във връзка с чл. 78, ал. 5 ГПК липсва възражение от ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, поради което и съдът служебно не може да приложи разпоредбите на Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на **Заповед № РД-09-72/24.06.2020г.** на директора на Регионална инспекция по околната среда и водите – П., по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Й. Д. Г..

ОСЪЖДА Регионална инспекция по околната среда и водите – П. с адрес: [населено място], [улица], ет.4 да заплати на [фирма],

ЕИК[ЕИК], представлявано от Й. Д. Г. със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх.А, ет.1, надпартер, влясно сумата в размер на 1 050.00 /хиляда и петдесет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия: